

Krybsfytter, den Periode, da Njedelskikere og Hestegildere og deslige, som førte lange Bøsser med sig, skulde dømmes til Arbejde paa Bremerholm, den Periode, da det blev forbudt for Folket at omgiærde sine Haver med de Gjærder, som vare de bedste, for at Bildtet ikke derpaa skulde komme til Skade, thi det staaer der udtrykkeligt i en Lovgivning, om hvilken jeg vil bemærke, at jeg ikke med Visshed veed, om den er ophævet, thi i Schous Udtog af Forordningerne staaer den endnu som gjældende. Lad os, naar vi tale om Jagtens Historie, begynde fra den Tid, da det var gaaet op for Danmarks Lovgivere, at Danmark er et agerdyrkende Land, som fra denne Kilde væsentligst skal søge sin Næring og sin Fordeel; lad os begynde med Aaret 1781, da det endog blev udtalt om Jagten, i Forordningen af 23 April § 1, at paa indhegnede Enemærker turde Ingen udøve Jagtret, om han endog dertil havde været berettiget. Jeg vil spørge: hvem spurgte den Tid om Erstatning? Hvorledes turde her Lovgiveren træde frem og sige: den Mand, som har Jagtret, betage vi den herved, han skal ikke have en Skilling i Erstatning for den, og hvorledes man nu er kommen til at sige: ja, man kan forandre Grundsætninger, men I skulle give den allerfuldstændigste Erstatning, thi det staaer skrevet i Grundloven. Jeg troer ikke, der staaer noget Saadant skrevet i Grundloven, jeg troer, at Jagten er en Ting, hvorover Lovgivningen altid har udøvet den frieste Raadighed; det er en Servitut, som hviler paa visse Eiendomme, og som Lovgivningen kan have, naar den vil, ligesom, naar jeg ikke tager feil, den Lov, vi paa sidste Session gav om Gangstier, ogsaa for endeel gik ud paa at have saadanne Servituter, som kunde hvile paa Eiendommene. Gaae vi lidt videre frem end 1781, saa finde vi i Lovgivningen om Hegn og Fred af 1794 Bestemmelser, der ikke ville kunne harmonere med den Maade, hvorpaa man nu vil forståe Jagten; man opfordrer der Gierne eller Brugerne til at indhegne deres Jorder med levende Gjærder, og man paabyder dem, at de skulle holde deres Led lukkede. Hvorledes, maa jeg spørge, skal man rime disse Bestemmelser sammen med de her foreliggende om Jagtretten? Skulle Gierne eller

Brugerne vare rede til at staae paa Binde for at lukke Jageren op, naar han kommer og vil udøve sin Jagtret paa disse Jorder, eller skal Jageren være berettiget til at bryde sig Hul paa disse levende Gjærder, hvorom det iøvrigt befales, at den, som uden Nødvendighed gjør Hul derpaa, skal ikke alene erstatte Skaden, men ovenikjøbet bøde, og ved Nødvendighed, maa jeg bemærke, fortolker Loven selv hvad den sigter til, og den nævner ikke, at det er nødvendigt at gjøre Hul paa Gjærdet, for at komme ind at jage paa Marken. Jeg turde vel tillade mig at bede den ærede Indenrigsminister, om han ikke vil forklare, hvad Sammenhæng der er og i Fremtiden skal være imellem den Ret, som er givet enhver Jordbruger til paa sin Jord at sælde, paa hvad Maade han bedst veed og kan, visse tamme Dyr, som ikke lade sig fange, og saa det Forbud, der er imod at gaae med Skydevaaben paa de Steder, hvor man ikke har Jagtret. Naar Loven siger: Du maa skyde uringede Sviin paa den Jord, Du har i Brug, og saa Jagtlovgivningen siger: Du tør ikke gaae ud med en Bøsse paa det Sted, hvor Du ikke har Jagtret, hvorledes skal jeg saa rime disse 2 Ting sammen? Skal jeg sige: Ja, Jordbrugerens Ret til at værne om sine Producter er det Underordnede, den skal vige for Jagtretten, thi den er det Større og Vigtigere, eller skal jeg sige: det er dog en vigtigere Ret for Jordbrugerens at værne om sin Sæd end at bevare en indbildt Herlighed for visse Jægere? Det er ret godt at komme paa det Nene om disse Punkter, og jeg troer at gjøre Sagen en Tjeneste ved at bede den ærede Indenrigsminister forklare os, hvad der — jeg taler ikke om Fortiden — men hvad der, naar dette bliver Lov, i Fremtiden skal gælde om dette og andre lignende Tilfælde. Det er under tidligere Forhandlinger om en ny Jagtlov altid erkjendt, at det var saa godt som uopnaaeligt at træffe praktisk brugbare Bestemmelser om Erstatning for Bildtskade, og det er dog ved at søge efter saadanne Bestemmelser, at man er kommen til at ville give en ny Jagtlov. Den forrige Indenrigsminister erklærede i sin Udtalelse til Landbocommissionen, at han ikke havde kunnet finde saadanne Bestemmelser, og at han ikke troede, de kunde